

Aalegaardretten eksproprieret. Det er jo noget saadant, han mener, her er Tale om, og jeg haaber derfor paa hans villige Støtte til paa Saltvandsfiskeriforslaget at faa Ekspropriationsretten gennemført.

Den højtærede Minister læste de to første Linier af Lovforslaget op, men tredje og fjerde Linie, som jo ogsaa indeholde noget af Interesse, sige, at hvis der haves anden gyldig Regel, eller nogen har Ejendomsret til Fiskevandet, have Bredere ingen Ret til Fiskeri. Altsaa, vi maa ikke betragte det som et fælles Ejendomsforhold. Bredejerer ejer Kyststrækningen, ejer det Rørskær, som kan være dernede, men Fiskeriet har han aldeles ingen Ret til i Øjeblikket. Det anerkendes tydeligt og klart i § 1, idet den siger, at hvor Forholdet er som nys nævnt, der have Kystejerne selvfølgelig ikke Ret til at fiske indtil midtstrøms. Men den højtærede Minister siger yderligere i sin første Tale ved 1ste Behandling: „Her staa vi imidlertid overfor en Afløsning, som vistnok vil medføre adskillige Vanskeligheder, idet det i mange Tilfælde ikke vil være let at trække den rette Grænse, der jo her i bogstavelig Forstand er flydende. Jeg er heller ikke saa ganske sikker paa, at Bestemmelsen i alle Tilfælde vil bidrage til Fremme af Ferskvandsfiskeriets Udvikling“. Jeg synes, den højtærede Minister her giver en saa god Støtte for Ændringsforslaget, som tænkes kan.

I andet Stykke af § 1 hedder det: „Denne Ret“ — altsaa Fiskeretten — „maa ikke adskilles fra den tilstødende Grund og maa ikke bortlejes for længere Tid end 25 Aar ad Gangen“. Altsaa, her tillades det, at den bortlejes for 25 Aar ad Gangen, men dersom en Mand f. Eks. i Dag har lejet sin Ret ud for 25 Aar, kan det dog vel ikke være Meningen, at, hvis han sælger Grunden, skal den ny Ejer have Lov at gribe ind, før de 25 Aar ere udløbne. Jeg finder i det hele taget, at der er noget selvmodsigende i § 1, som paa den ene Side bestemmer, at en Fiskeriret kan forpagtes bort, men samtidig giver den Ejer af en Søbred, som ikke har Rettigheden, Lov til at søge den afløst. Det, finder jeg, staar lidt i Modstrid med hinanden.

Jeg vil spørge den højtærede Landbrugsminister, om det egentlig er ham saa umuligt at tage imod en saadan Ændring, om han ikke nok kunde tænke sig, at Loven kunde gennemføres i denne Samling, selv om en Ændring som den, jeg har

foreslaaet, blev vedtagen her. Jeg tror ikke, at den vil kunne andet end gavne Ferskvandsfiskerisagen i sin Helhed, og jeg har Grund til efter den højtærede Ministers Udtalelse ved 1ste Behandling at tro, at han har omtrent et lignende Blik paa Spørgsmaalet som jeg.

Landbrugsministeren (Ole Hansen):

Det forekommer mig, at den væsentlige Grund til at stemme for det foreliggende Ændringsforslag skulde være den, som er fremhævet fra flere Sider, at det vilde skade Fiskeriet, hvis Loven blev vedtagen, som den er. Saavel den ærede Forslagsstiller som det ærede 8de kongevalgte Medlem (Estrup) fremhævede jo, at naar en enkelt Mand var i Besiddelse af Fiskeriretten, betød det en stærkere Udvikling af Fiskeriet, end hvis flere vare i Besiddelse af den. Dette forekommer mig dog at være meget tvivlsomt. Vi have vistnok ikke saa faa Eksempler paa, at en enkelt Mand er i Besiddelse af Fiskeriretten i en Sø, og at dette Fiskeri dog bliver drevet meget daarlignende eller slet ikke, og jeg er tilbøjelig til at tro, at naar flere faa Adgang til at drive Fiskeriet, vil der derved komme Liv i Forretningen, om jeg maa bruge det Udtryk. Der er ikke saa ganske faa Steder rundt om i Landet, hvor en enkelt Mand ejer Fiskeriretten i en Sø, og hvor det næsten kan siges at være Dødvande, der raader der. Men hvis vi faa Lovforslagets Bestemmelse gennemført, saaledes at der lidt efter lidt bliver flere, som ere interesserede i Fiskeriet, vil det bevirke en Opkomst af det i Stedet for det modsatte, hvad ærede Medlemmer jo ganske vist ere tilbøjelige til at antage. Som det ogsaa blev fremhævet ret stærkt af det ærede 8de kongevalgte Medlem, kan det naturligvis siges at være ubehageligt for en Ejer af et Fiskevand, hvis en enkelt tilstødende Grundejer forlanger Fiskeriretten afløst. Det skal jeg ikke modsige; det er klart, at det kan blive ret ubehageligt, og at det ogsaa under visse Forhold kan blive skadeligt. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke vil blive staaende ved, at en enkelt Grundejer kommer og forlanger Fiskeriretten afløst. Naar vi faa saadanne Bestemmelser som den her foreslaaede gennemført, vil Afløsningsretten sikkert blive benyttet af saa godt som alle tilgrænsende Grundejere, og hvis man skulde nære nogen Frygt i saa Henseende, vil der ikke være noget i Vejen for at faa Forslaget ændret i den Retning, saaledes at Afløsning først kan kræves, naar alle de tilgrænsende